

SVET KRISTUS
KRISTUSA SVET

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

4 APRIL / ABRIL 1971

¿Quién se atreverá a afirmar que estos textos rebajan la revelación divina a nivel de una filantropía exclusivamente humana, respetable ciertamente, pero peligrosa porque descuidaría las necesidades de la fe?

Es muy cierto que la solidaridad entre los hombres está inscrita en las entrañas mismas de la humanidad tal y como ésta salió de las manos del Creador y que no es, por tanto, un dato original de la Palabra divina de Jesús. También es cierto que, en nuestros mismos días, cualquier hombre de buena voluntad puede ser sensible a las exigencias de la solidaridad mundial y traslucir en su vida dichas exigencias aunque no esté aún iluminado por la luz cristiana. Pero no es menos cierto que esta solidaridad internacional se expresa normalmente a través del entresijo, complejísimo, de los grupos familiares, sociales y nacionales, grupos que, en razón de una falta de contacto y por la divergencia de intereses, tienden a endurecerse en unidades antagónicas. En el mundo moderna esta solidaridad se expresa en modos nuevos, debido principalmente al extraordinario desarrollo de los medios de comunicación, pero es obligado reconocer humildemente que, en ocasiones, esta misma trabazón mundial agudiza los antagonismos en lugar de aminorarlos.

En Cristo y sólo en Cristo puede encontrar la solidaridad humana la fuerza requerida para superar las propias contradicciones. En Cristo la solidaridad humana queda elevada a la condición de fraternidad divina. Iluminado vitalmente por el amor trinitario, que penetra al hombre cristiano, éste descubre pronto la unidad profunda con todos sus semejantes:

"Vosotros todos cuantos habéis sido bautizados en Cristo, vosotros todos os habéis revestido de Cristo. Ya no hay en El judío ni griego, ya no hay en El hombre esclavo y hombre libre, ya no hay hombre y mujer. Vosotros todos no constituís sino uno en Cristo" (Gál., III, 27-28).

No se trata de abolir las personalidades ni las relaciones naturales (por eso la inserción del binomio hombre-mujer), sino de acabar con las estamentaciones que tienden a separar a los hombres. Ambigua, por ser, simultáneamente fuente de riqueza y de oposición, la personalidad humana encuentra en Cristo su unidad esencial y su complementariedad.

La personalidad humana participa en Cristo del impulso absolutamente gratuito y desinteresado, del amor trinitario, en donde cada Persona no tiene otra voluntad que la felicidad de las otras y en donde las Tres se vuelcan hacia la felicidad de los hombres. Con esta luz vivificadora cada hombre acaba por comprender que ningún hombre puede realizarse ni realizar su propia felicidad sino a condición de hacer suyos los intereses de los otros y dedicarse a la promoción del bien de los demás.

La fe que nos hace acceder al amor trinitario se queda flaca y enteca si se reduce a una simple adhesión intelectual, carente de frutos de caridad fraterna. "Este es mi mandamiento: amaos los unos a los otros como Yo os he amado", es decir, con el poder mismo del amor divino que brota en nuestro interior, en lo más íntimo de nosotros mismos, y por ello, con gratuidad absoluta y radical dedicación. El drama de la Iglesia y el obstáculo mayor para el cumplimiento de su misión procede de que frecuentemente nuestra vida de cristianos no manifiesta al mundo la Vida nueva que se nos ha comunicado.

(Sigue.)

zamenjana ljubezen

Poudarek na notranje doživljanje vere je pravilen, a le dotlej, dokler ne vodi v nezdravo skrajnost, češ da je najvažnejše doživljanje. Čisto osebno izravnavanje krščanskega življenja končno more dovesti do čisto človeške vere, ki ni drugega kot osebna težnja po nečem nerazumskem, neotipljivem, hlastanje za skrivnostjo.

In če je ljubezen le problem osebnih doživetij, se more kaj lahko spre-
reči v navadno človekoljubje.

Evangelij je merilo. Ne more ljubiti Boga, kdor ne ljubi človeka (Jan 4, 20), a kaj lahko človek „ljubi“ človeka, ne da bi ljubil Boga.

Križ je sestavljen iz dveh delov: navpičnega in prečnega. Tudi evan-
gelij razglaša eno ljubezen, ki pa je kot križ sestavljena iz dveh pramenov:
ljubezni do Boga, ki se izraža tudi v ljubezni do bližnjega. Kakor je
pravilno, da obsojamo tisto sebično krščanstvo, ki se tolaži z molitvijo
in postom in farizejskim izpolnjevanjem cerkvenih zapovedi, ne pozna
pa pristne ljubezni do bližnjega, prav tako bi bilo neevangeljsko krščan-
stvo, ki bi ljubezen skrčilo le na ljubezen do bližnjega.

Ali karmeličanka ali kartuzijan ne ljubita? Pa nimata naštetih nobenih
del ljubezni, kot to danes pričakujemo. Njuno življenje je predvsem dopo-
ved ljubezni do Boga, ki pa na svojski način vklepa ljubezen do vsega
človeštva. Saj je znano geslo kartuzijanov: naša župnija je ves svet.

Koliko pa je „apostolov“ v svetu, ki kar nenadno odpovedo. In
nazadnje se kdaj pa kdaj izkaže, da ti veliki delavci niti vere v Boga
niso imeli, torej tudi ne ljubezni.

Morda je to razmišljanje koristno, da tudi misijonsko delo posta-
vimo na zdrav temelj. Vodi ga ljubezen do Boga, toda preko ljudi. Nik-
dar ne more in ne sme biti samo človekoljubje, če naj bo res misijonsko
delo. Kristus ni bil poslan in ne pošilja zato, da bi samo ljudi ogrel z
ljubeznijo, ampak predvsem, da bi jih združil v eno družino, ki bi ljubila
Boga. Tako vsekakor ne smemo poudarjati socialnega dela v misijonih
tako močno, da bi izgubili iz vida prvi nagib vsega misijonskega dela:
ljubezen do Boga. Res: posebni namen misijonskega dela je „oznanje-
vanje in zasajanje Cerkve med narodi“, a vodilo je ljubezen, tudi to
delo izhaja „iz vira ljubezni“ in zbira božje ljudstvo, da na ljubezen od-
govori z ljubeznijo. V tem je naloga Cerkve.

GEOPOLITIKA MISIJSKE MOLITVE

oče VLADIMIR KOS DJ, Tokio

V šestem poglavju Jobove knjige modrosti beremo o moči pravih besed. Takšna se mi zdi beseda „geopolitika“ v zvezi z molitvijo za misijone. Kakor toliko besed v zvezi z božjim spoznavanjem našega življenja, je tudi ta zloženka iz starogrških izrazov. „Geo“ pomeni našo zemljo, ves svet; „politika“ pa moč vplivanja na so-človeka. Z „geopolitiko“ v naslovu tega razmišljanja hočem reči, da molitev za misijone izvaja vpliv na ljudi po vsem svetu. Pri tem me ne zadene očitek, ki ga je Shakespeare ovekovečil v svoji igri o Henriku Četrtem: „Želje, tvoje želje so spočele misel.“ Drugi vatikanski zbor namreč kliče vsakemu kristjanu v spomin, da je molitev eno izmed sredstev, s katerim lahko učinkovito vpliva na so-človeka kjerkoli na svetu in doprinese k zveličanju vsega sveta. V šestnajstem poglavju o Laičnem apostolatu, da res ne pozabimo. O vsaki krščanski molitvi pravi Zbor, da ima to moč, ki jo lahko tudi imenujemo misijonsko moč, ker zadeva ves svet.

Toda „svet, arena človeške zgodovine, nosi vseprek znamenja podvigov, človeka polomov, človeka zmag.“ (Gaudium et spes, 2.) Vsa ta zgodovina je obenem pozorišče „gigantske borbe proti silnicam teme, od začetka do konca sveta“ (Gaudium et spes, 37) in v to zgodovino sme in mora posegati človek z vsem, kar je. To je, z vsem, kar ga dela v božjih očeh so-gospodarja sveta (Gaudium et spes, 41). In tak je posebno na svojem „usnovljenem“ duhu (prim. Gaudium et spes, 14). Dinamika tega duha teži po zmeraj globlji luči, močnejšem življenju, večji svobodi (prim. spet Gaudium et spes, 21). Končni cilj te težnje in končni cilj vseh človeških teženj pa je Jezus Bog-Človek, „odgovor na vsa željna vprašanja našega srca“ (Gaudium et spes, 45). Čim bolj si je človek v svesti svojega položaja v stvarstvu, tem bolj se v tej svoji dinamiki poslužuje molitve: duhovnega občevanja z neskočno svobodnim božjim Duhom, ki si – po Jezusovih besedah – želi takšnega občevanja.

Potrpežljivo nizanje teh navedkov in še bolj njih potrpežljivo branje ni jalovo. Arabci pravijo, da je mogoče vse ljudi razdeliti v štiri kategorije. V prvi so bedaki, ljudje, ki nič ne vedo in se tega ne zavedajo; takih se je treba izogibati. V drugi so ljudje, ki nič ne vedo pa se tega zavedajo; te poštenjake je treba učiti. Ljudi, ki spadajo v tretjo kategorijo, je treba zdramiti: to in ono vedo in se tega ne zavedajo. Ljudi četrte vrste, priporočajo Arabci, se je treba držati kot vodnikov; modri so, ker prav vedo, da to in ono vedo. Mislim, da vsak izmed nas najraje spada v to četrto kategorijo, in to tem bolj, ker gre za spoznanje, „ki more prodreti skozi otipljivo resničnost v svet neotipljive resnice... To je modrost, višek človekovih spoznanj... In bodočnost našega sveta

Sveti oče in primitivec z Oceanije v objemu

zavisi, bolj kot kdaj prej, od ljudi z večjo modrostjo (Gaudium et spes, 15).

Od vseh čudovitih stvari na tem svetu le človek torej lahko moli, in Bog Duh si želi tega duhovnega občevanja. Bodisi vzklik ali krik, vzdih ali prošnja, človekova beseda Očetu Besede ne ostane prazna, marveč igra svojo vlogo v areni zgodovine od začetka do zadnje njene minute. Toda učinkovitost te vloge zavisi tudi od človeka, posebno od načina njegovega govorjenja. In način njegovega govorjenja zavisi posebno od njegovega zanimanja za kaj, od njegove zainteresiranosti, kot pravimo.

Verujemo, da Bog ljubi človeka nesebično. In verujemo, da želi od človeka podobne ljubezni do so-človeka. Drugi vatikanski zbor prvi (v listini Ad gentes, 11 in 12), da to stališče ne more delati izjeme med ljudmi na podlagi rasne pripadnosti, socialnega položaja, ali verskega mišljenja. Nagibati mora k spoštljivemu in ljubeznivemu občevanju, in sodelovanju pri vsej širini in globini življenja, od enostavne družbene celice od narodne in mednarodne skupnosti, od vrednot do sprememb. Ali je mogoče imeti in obdržati takšno stališče ob brezbriznosti za dejanske razmere? Za dejanske razmere naše vere v svetu, kateremu naj posreduje srečo, ki smo jo sami že smeli nekoliko okusiti?

Zato se mi ne zdi pretirano, razmišljati o geopolitični moči molitve za misijone. Takšna molitev se zaveda ne le zmeraj odprtih vrat v Generalnem Štabu Božjega Usmiljenja, ampak tudi zmeraj konkretnih razmer, konkretnih stanj in konkretnih gibanj na določenem sektorju misijonske Cerkve. Takšni molitvi je do tega, da se v Evropi in Ameriki, Afriki in Aziji obdržijo pozitivne postojanke, slabotne izgradijo, napačne opustijo, življenjsko važne pridobijo. V Evropi in Ameriki in Avstraliji, v Afriki in Aziji. Morda posebno v Aziji, katere množice igrajo vedno večjo vlogo pri oblikovanju zmeraj manjšega sveta. Takšni molitvi je do vsega tega, ker je del srca, ki čuti del svojega zaklada v zmeraj bolj resničnem občestvu s konkretnim Bogom in konkretnimi ljudmi. Natanko tako, kot je bil opisal naš Gospod: tam, kjer je človekov zaklad, tam je njegovo srce z vsem svojim zanimanjem. V tem smislu lahko ponavljamo tudi Emersonovo formulo: najlepša misel na tem svetu ostane le sen, ako se je ne dotaknejo možgani in mišice dobrih, hrabrih ljudi.

Najbrže izvira geopolitična moč molitve za misijone iz ljubezni, ki jo navdihuje: kakor da najde so-odmev v Bogu, čigar bistvo je ljubezen (1 Jn 4, 8). A za tistega, ki tako moli, to še ne pomeni posebnega veselja. Zgoraj omenjeno šestnajsto poglavje drugega vatikanskega zbora o laičnem apostolatu napoveduje sicer notranjo rast takega molivca, a rast k sličnosti s trpečim Božjim Sinom. Morda pa je prav to obraz konkretne ljubezni, da ima takšen vpliv na ljudi in dogodke sveta: kakor Jezus Kristus hoteti osrečiti vas in deželo in mesto in narode, imeti toliko dobrih možnosti izbitih iz rok, in umirati na križu človeške nemoči z vzdihom božjega upanja.

Sledi.

SVETI OČE V INDONEZIJI

Poroča s. Deodata Hočevar OSU,
Djakarta, Java

Prihod sv. očeta na letališču. Na njegovi
levici državni predsednik Suharto.

Djakarta, 13. decembra 1970.

Pred dobrim tednom je Indonezija imela čast sprejeti Kristusovega namestnika za nekaj ur; skušala sem dobiti par slik, da jih Vam pošljem in Vam nekoliko opišem obisk visokega gosta.

3. decembra so sv. Oče zapustili Avstralijo in se na svojem povratku v Rim ustavili v Djakarti. Zrakoplov „Arcangelo Corelli“ je prišel točno ob pol štirih popoldne, kot je bilo napovedano. Z učenkami smo šli na letališče k sprejemu. Naše učenke so dobile častno mesto, ne daleč od odra, kjer so po prihodu stali sv. Oče in predsednik Suharto. Kmalu, ko so se vrata zrakoplova odprla, se je prikazala postava sv. Očeta v beli obleki in z rdečim plaščem. Takoj so sv. Oče razprostrli roke v pozdrav. Navzoči in zlasti učenke so jih navdušeno pozdravljale in ploskale z rokami. Predsednik Suharto z višjimi predstavniki vlade jih je čakal ob vzhodni stopnici in jih pozdravil v imenu Indonezije. Po pozdravu višjih osebnosti so se sv. Oče s predsednikom podali k odru. V svojem govoru je predsednik rekel, da se Indo-

nezija čuti zelo počaščena, ker so sv. Oče sprejeli povabilo: vsi, katoličani, protestanti, mohamedanci, budisti, hindu iskreno in veselo pozdravljajo prihod sv. Očeta. Sv. Oče so odgovorili v angleščini, da je edini namen njihovega prihoda želja, da bi delali dobro, v kolikor mogoče kar največ dobrega. Izrazili so svoje veselje, da ima Indonezija že svojega kardinala, svoje nadškofe. Poudarili so, da je katoliška Cerkev vesoljna, za vse narode. — Potem so sv. Oče pozdravili škofe in člane poslanstva in se takoj napotili v stolno cerkev, kjer so jih čakali duhovniki, misijonarji in misijonarke. Hotela sem tudi jaz v cerkev, toda radi prometa sem prišla ravno, ko so sv. Oče odhajali na vatikansko nunciaturo.

Katoličani in tudi drugoverci so se pa zbrali v glavnem stadionu, da pozdravijo sv. očeta in prisostvujejo sv. daritvi. Katoliška mladina je tvorila pevski kor; z učenkami smo tudi mi hiteli v stadion. Stadion je odprt in ker je sedaj tukaj deževna doba, bi pač moglo deževati. Toda ne! Vreme je bilo izredno lepo ves čas, hvala Bogu. Oltar so pripravili v sredi stadiona in ga prav lepo okrasili. Od zadaj je žarel velik križ iz majhnih električnih svetilk.

Ob 5.30 popoldne so sv. Oče obiskali predsednika v palači. Po obisku so se napotili v stadion, kamor so prišli okrog 7.45 zvečer. Stadion

Na obisku pri državnem predsedniku Suhartu

Pred sv. mašo na stadionu: protestantje, mohamedanci, budisti in hindujci prinašajo svetemu očetu darila.

je zelo velik in ima prostor za 100.000 ljudi. Spodnji in srednji del je bil poln ljudi, okrog 80.000 — kar je za Djakarto veliko, saj šteje le 1 % katoličanov. Katoličani so prišli tudi iz drugih delov Indonezije. Ko se je prikazala bela postava sv. Očeta, so začeli verniki navdušeno pleskati in pozdravljati Kristusovega naslednika. V odprtem avtomobilu so sv. Oče obkrožili stadion in ljubeznivo pozdravljali navdušene vernike. Ko so prišli do zastopnikov mohamedancev, budistov, hindus in protestantov, so sv. Oče za nekoliko trenutkov izstopili in jih pozdravili. Potem so se sv. Oče v procesiji duhovnikov napatili k oltarju. Pred sv. mašo so se približali k oltarju mohamedanci, budisti, hindus in protestanti in poklonili darove sv. Očetu: Protestanti so darovali sv. evangelij, mohamedanci predmete narodne umetnosti in koran, hindus njihovo sv. knjigo Bhagawadgita, budisti škatljo, okrašeno z narodnimi okraski. Te predmete so položili poleg oltarja, kjer so ostali ves čas sv. maše.

Pred sv. mašo so sv. Oče prižgali svečo in z njenim plamenom so verniki prižgali svoje sveče; kmalu je bil ves stadion morje malih lučk.

Po sv. evangeliju, so sv. Oče govorili v angleščini in izrazili veselje, da morejo vsaj nekaj ur preživeti v sredi katoličanov Indonezije. Kato-

ličani niso tuji v deželi; so kot drugi državljani, ki ljubijo svojo deželo. Toda v njihovih dušah pa živi ista vera kot v dušah prebivalcev Evrope, Amerike, Afrike.

Pri darovanju so se približali oltarju zastopniki različnih delov Indonezije v narodnih nošah in poklonili svoje darove sv. Očetu.

Pri posvečenju so ugasnili vse svoje luči; le svetilke pri oltarju in plamenčki malih sveč so nekoliko razsvetljevale veliki stadion.

Okrog 200 duhovnikov je delilo sv. obhajilo, sv. Oče sami le važnejšim zastopnikom indonezijskih katoličanov. — Mašna oblačila, ki so jih nosili sv. Oče pri sv. daritvi, dva ciborija in pastirsko palico so sv. Oče darovali nadškofu Djakarte v spomin na njegov obisk.

Po sv. maši so sv. Oče znova v odprtem avtomobilu obkrožili stadion. Navdušenje in veselje, s katerim je množica pozdravljala sv. Očeta, je bilo izredno.

Naslednje jutro so sv. Oče ob osmih zapustili Indonezijo. Predsednik je prišel z vlado, da se poslovil od visokega gosta. Sv. Oče so se zahvalili predsedniku za topel sprejem in za spomin na njihov obisk so sv. Oče darovali 4 ambulance: eno za državne bolnišnice, eno za mohamedance, eno za protestante in eno za katoličane. In nazadnje so dostavili v indonezijskem jeziku: „Terima kasih. Selamat tinggal. Sampai berdjumpa lagi. - Hvala lepa! Bog z vami! Na svidenje!“

Predsednik je v odgovoru poudaril, da je sedaj še bolj prepričan, kako je vera najvažnejši faktor ne le v osebnem življenju, ampak tudi v življenju vsakega naroda.

Nato so se sv. Oče poslovili od predsednika in višjih osebnosti in se napotili k zrakoplovu. Predno so sv. Oče vstopili, so še enkrat razprostrli roke v zadnji pozdrav celi Indoneziji in blagoslovili navzoče.

Čas laikov naj ne ostane prazna beseda. Gotovo je dosti slovenskih laikov različnih poklicev, ki bi bili voljni posvetiti nekaj let svojega življenja, če ne celo življenje, misijonskemu delu na terenu. Tistim, ki se že ukvarjajo s to mislijo, smo pripravljene dati informacije in jim pomagati, da pridejo v misijone.

„Baragovo misijonišče“

ZAMBIJSKA DRUŽINA

Komaj nekaj let je, kar so poljskim jezuitom prišli v pomoč slovenski in hrvaški jezuitje, za njimi pa kmalu tudi laični delavci; in nazadnje prva uršulinka s. Zora Škerlj.

Kratko našteto je položaj zdaj takle:

V *Lusaki*, prestolnici Zambije, delajo: o. *Radko Rudež DJ*, župnik v župniji *Chelston*; o. *Jože Kokalj DJ*, župnik župnije *Matero*; s. *Zora Škerlj OSUrs.*, uršulinka, dela v župniji *Roma*; *gdč. Zinka Hercog*, socialna delavka; *gdč. Kristina Mlakar*, profesorica na katoliški gimnaziji v *Matero*.

V *Kabwe* je jezuitski brat *Jože Rovtar DJ*, v tajništvu katoliških šol.

V *Katondwe* misijonari o. *Lovro Tomažin DJ*, ki je superior misijona.

V *Torontu* (Kanada) pa študira bogoslovje *Stanko Rozman DJ*, ki je že dve leti študiral in misijonaril v Zambiji, pa se bo po končanem študiju v Kanadi spet vrnil v Zambijo.

Med mašo na prostem v župniji *Matero*, Zambija

V irski prestolnici Dublinu pa študira bogoslovje *Janez Mlakar*, ki je tudi že določen za Zambijo.

Res lepa družina! Pripravljajo pa se še, tako duhovniki kot laiki, da pohite v pomoč našim misijonarjem. Njihova imena bomo objavili, ko bodo vsaj že na poti tja.

To pot objavljamo nekaj iz poročila s. Zore Škerlj OSUrS, ki je z dvema ameriškima uršulinkama ustanovila redovno hišo blizu škofije in bo posebej zatočišče za zambijske sestre, ki bodo prišle študirat na lusaško univerzo ali na druge zambijske visoke šole. Cerkev se trudi, da bi dala čim bolj temeljito izcbrazbo domačim sestram. A poleg tega dela v redovni hiši bo s. Škerljeva vodila še poseben apostolat med preprostimi ljudmi v bednem predmestju. Preden je prišla v Lusako, je študirala domači jezik med Malawijci. Sama nam tako popisuje:

MED MALAWIJCI

„Prišla sem letos februarja. Najprej sem napravila trimesečni tečaj v centru za jezik nyanja, saj je brez znanja domačega jezika nemogoče misijonariti po vaseh. Po končanem študiju sem bila naprošena, naj pomagam pri komisiji, ki bo proučila odnose med šolo in verskim poukom v našem okraju. V odboru sta dva duhovnika, dve sestri in dva katehista.

Hodili smo od vasi do vasi, od šole do šole, postavljali vprašanja učiteljem, učencem in staršem. Jaz sem hodila z afriško sestro in sva se pogovarjali z ženami, vsak pater pa je hodil z enim katehistom in se pogovarjal z možmi. To je v skladu z afriško tradicijo. Spraševali smo vaščane o njihovih problemih glede šole in cerkve. V nekaterih področjih je zelo nizek odstotek otrok, ki hodijo v šolo, ker morajo sami plačevati šolske potrebščine in vzdrževati šolska poslopja. Včasih so vse to plačali misijonarji, zdaj pa oblast želi, da vaščani postanejo bolj odgovorni za svoj napredek. Razen tega misijonarji več ne zmorejo tolikih stroškov.

Glede verouka so se najbolj pritoževali, da katehisti nimajo primer-
nih knjig in da niso dovolj pripravljene za svojo službo. Mnogi so izrazili željo, naj bi duhovniki in sestre pogosteje obiskovali šole.

Povsod so do nas zelo prijazni in zelo cenijo delo misijonarjev. Mene osebno silno veseli stik s preprostimi ljudmi, kar mi obenem pomaga pri izpopolnjevanju jezika nyanja.

Malawijci so dobri ljudje. Biti povabljen k obedu je posebna čast. Žene se redko pridružijo obedu, posebno če je mož doma. Najprej po-

strežejo, potem pa jedo z otroki na posebnem prostoru. Obed je slovesnost. Začne se z umivanjem rok, ko gospodinja kleče poda skledo s toplo vodo najprej gostu in potem vsem ostalim. Sledi zajemanje hrane iz iste sklede. Drug za drugim, nikoli dva skupaj, zajemajo s prsti nekakšno polento, jo s prsti mečkajo in oblikujejo, potem pa pomočijo v prikuho (zelenjava, ribice ipd.); potem pa jed nesó v usta, a tako, da se s prsti ustnic ne dotaknejo. Po končanem obedu si spet umijejo roke, včasih v čisti vodi, navadno pa v isti kot pred jedjo.

Malawijci so znani po svojem lepem vedenju in olikanosti. Občudujem te vaške ljudi, ki žive v temnih, navadno enoprostornih kočah brez vsakega pohištva, ki ne poznajo plugov in obdelujejo zemljo le z motiko, ki so 50 odstotno še nepismeni, toda tako tenkovestno držijo pravila olike.

Zelo so gostoljubni. Njihov pregovor pravi: Mlendo ndi mame — kar pomeni: Popotnik je jutranja rosa.

V skladu z afriško tradicijo imamo sestanke posebej za žene in posebej za može. Seveda bi bilo bolj idealno, ko bi probleme o vzgoji razpravljali na sestankih staršev in ne ločeno, toda za sedaj bi bilo to še zelo težko doseči. Žena je namreč v precej nižjem položaju kot mož. Malo pravic ima. Vidim pa, kako se mnogi starši prav herojsko trudijo, da bi vzgajili svoje otroke v dobre kristjane.

MISIJONSKA ZDRAVNICA S. DR. JUSTINA ROJC PROSI ZA MALGAŠKE OTROKE, KI UMIRAJO OD SUŠE.

Iz njenega zadnjega pisma:

Sedaj je tu nenavadna, suha vročina. Ne veste, koliko ljudje trpijo! Dispanzerji so polni bolnikov. Nešteto jih leži doma, ker nikamor ne morejo. Otroci so kot majhni mučenci: izpiti in izsušeni ležijo v materinem naročju pol mrtvi. Povečini tudi umirajo. Primanjkuje vode in otroci pijejo, karkoli in kjerkoli kaj dobijo. Seveda so posledica tega diareje, pa tako močne, da jih v enem dnevu poberejo. Pa tudi odrasli niso odporni: vse polno je pljučnice, neznanih drugih bolezni z visoko vročino, neverjetno veliko je paralize, ki pusti trajne invalide, za katere nikjer nič poskrbljeno ni. Zaradi suše je bila tudi letina dokaj slaba. Prvi znanilci pomanjkanja hrane so se že pojavili: povečano število smrti pri starih ljudeh. Le-ti se odrečejo hrani v korist otrokom in mlajšim; v resnici reveži usihajo kot rastlina na polju, ki ji črv pregrize koreninico. Zato se vam v imenu naših dobrih in zares ubogih Malgašev že vnaprej iskreno zahvalim za najmanjši dar, ki mi ga pošljete njim v pomoč.

D u r g a p u d Ź a

oče STANKO PODERŽAJ DJ, Indija

To je praznik boginji Durgi v čast. Pudža pomeni češčenje. Obhajali smo ga v oktobru. Je najpomembnejši praznik bengalskih hindov. Razen splošnega češčenja v nalašč za to postavljenih, bajno okrašenih šotorih – v Kalkuti sami jih zna biti tudi do tisoč – je na redu češčenja, ki traja devet zaporednih noči, tudi izkazovanje božje časti deklicam devicam. Te morajo biti „zdrave, lepe, brez izpuščajev“... Pripadati morajo isti kasti kot častilec. Dovoljeno je češčenje iste device vseh devet dni, lahko si izbere vsak dan drugo, ali pa devet raznih za en sam dan. V tem primeru si najrajši izberejo peti dan, ki je baje boginji Durgi posebno drag. Dan sam se zove lólita pónčomi (lólita - lepotica; pónčomi - praznik petega dne).

Praznik je izgubil že precej verskega pridevka. Priprave so navadno v rokah mladine, ki na levo in desno neusmiljeno terja prispevke (celo vozila po cestah ustavljajo, kar se je tudi meni že nekajkrat dogodilo) in nabrani denar potem porablja za zapravljanje in nesmiselne užitke. Javno izpostavljenemu maliku nekateri radi dajejo poteze poznanih filmskih zvezdnic, po zvočnikih ponajveč oddajajo ljubezenske popevke. Na splošno ta praznik nekako tako praznujejo kot med nami brezbarvni kristjani božič: od peta do glave na novo, čim lepše oblečeni si voščijo, jedó in pijó in veseljačijo.

Nekakšen oddih je vse to praznovanje, če izvzamemo tiste redke hinde, ki jim je še za duhovne dobrine (spominjam se priletnega izobraženega moža, ki so se mu oči zaiskrile, ko mi je omenil bližajoče se praznike); oddih od enoličnosti in drugih tegob že kar neznosne deževne dobe, ko je vse doma tičalo in čakalo vremenske spremembe. Zato je to devetdnevno praznovanje predvsem praznik sončnih barv in petja. Hindu tempelj je bil do najnovejših časov (v tem pogledu opazimo v zadnjem času nekaj sprememb) edinole bivališče božanstva samega. Za častilce v njem ni prostora. Zato ob praznikih postavijo začasne javne šotore. Te okitijo, bramani (vsak braman je rojen duhovnik) opravijo predpisane molitve in mantré. Poklicnih svečenikov ni; vsaka hiša, vsak šotor si za praznik izbere, kateregakoli bramana hoče. Le zidani templji imajo svoje varuhe, ki so navadno tudi stalni duhovniki tistega templja. Možje, ki so med letom po vseh mogočih poklicih (prej bramani niso delali; živeli so le od svojega duhovništva, ko so jih ljudje klicali, da

opraviijo različne mantrc; danes je takšnih bramanov malo, modernozivljenje je preobrnilo stari red; Kalkuta je polna uradnikov bramanov), navadno v tem času svojo vsakdanjo obleko zamenjajo z duhovniškim oblačilom; seveda tudi dobro zaslužijo...

Boginja Durga je žena boga Šive. Razodela se je na svetu v mnogoterih oblikah. Za praznik Durga pudža jo časte predvsem v njenih devetih borbenih razodetjih: prvo noč kot Móhakali, ki je ubila dva demona, katerih prej niti sam bog Višnu ni mogel ugonobiti v pettisoočletnem boju; drugo noč kot ubijalko demonskega bivola, ki je ogražal ljudi treh svetov; tretjo noč kot Čamundo, ki je zaklala demonska dvojčka Čonda in Mundo; četrto noč kot Kali (v tem svojem razodetju je med Bengalci najbolj češčena), ki je ugonobila demona in mu izsesala kri; peto noč slavé njeno rojstvo kot hčer pastirja Nanda; še kot dete je napovedala uničenje strahotnega demona, ki ga je potem Krišna ubil; šesto noč kot krvczobo, ki je do smrti zgrizla pošast; sedmo noč v obliki, kot se je borila z demoni lakote in je svet pred to stisko obranila za sto let; osmo noč kot Durge, ki je ubila demona istega imena in je po njem sama dobila ime; deveto noč pa jo obožujejo kot ubijalko demona Oruna.

Tole popisovanje vam morda vzbujaz kurjo polt. Bengalcem je pane. Njihova miselnost je drugačna kot naša. Ne bom je razlagal. Nam je precej umlljiva. Dosti bo, da ponovim, kako so Bengalcem prav ti prazniki dnevi sproščanja in odkritega veselja. V našem velemestu je vse na ulicah. Ljudje hodijo od pandala do pandala (pándal je šotorski oltar na prostem) zvečer in še pozno v noč. Ogledujejo in občudujejo okrasje in razšvetljava. Verska plat praznovanja je ponoči, ko je manj ljudi skupaj; podnevi so pándali prazni; le zvočniki se derejo cel dan; fantje pa menjavajoz ploščo na ploščo. Navadno najamejoz tudi nekaj bobnarjev, zlasti za obred svečenikovega češčenja. S temi prazniki pa so povezane tudi razne igre, tekme in zabave, ob pokanju petard in siju bengaličnega ognja.

Tudi misijonarja sem in tja pot zanese na kakšno takšno prireditcv, kjer seveda ni kaj verskega vmes. Vsako leto za glavni praznik te „devetdnevnice“ pošljem voščilnice nekaterim svojim znancem in znankam. Ti se me na enak način spomnijo za božič in za novo leto. Dialoga z nekristjani nas ne učijoz šele dekreti 2. vaticanuma. Dialogiranje poznamo že od prej, dialogiramo že dolga leta. Ja pa v tem pogledu prav gotovo možen napredek, ki si ga sami najbolj želimo.

Molimo za naše zastopnike v misijonskem svetu, slovenske misijonarje in misijonarke: In če moremo, tudi darujmoz njim v pomoč!

CERKEV V KONGU

Brat Karel Kerševan, ki je zaradi bolezni končno moral zapustiti misijone, nam je kot za slovo poslal tole poročilo, ki ga je priredil po poročilih domačinskega lista. — (Op. ur.)

Od šestinštiridesetih škofij in nadškofij v deželi jih sedemindvajset oskrbujejo oziroma vodijo domači škofje. Vseh domačih škofov je zdaj 31, trije so pomožni škofje, od katerih sta dva dodeljena v pomoč kardinalu in nadškofu Jcžefu Malula v prestolnici Kinšasa. Eden od teh dozdej imenovanih škofov pa je že umrl.

Kongo se hitro afrikanizira. Leta 1960 je dežela postala samostojna. Od tedaj je 39 misijskih pokrajin postalo redno škofijsko področje. Imenovanih je bilo še šest evropskih škofov, ostali pa domačini. Med evropskimi so 4 Belgijci, 2 Nizozemca, pa po eden Nemec in Italijan. Nikjer se Cerkev ni tako hitro prilagodila krajevnim razmeram kot tu. Nastanek osmih novih škofij v zadnjem desetletju priča, da nemir po letu 1960 ni zavrl rednega dela in napredovanja katoliške Cerkve.

Prvi dve misijskimi pokrajini sta nastali leta 1886 in 1887. Potem so se med obema svetovnjima vojnama hitro množile misijske škofije. Manj je bil ugoden čas po drugi svetovni vojni. Vendar je do leta 1960 nastalo devet novih škofij in po tem letu še osem.

Da je od osmih škofij dobilo šest Evropejce za škofo, je vzrok v tem, da ni dosti domačih poklicev. Število domačih duhovnikov se ne množi sorazmerno s porastom vernikov. Tako je bilo za leto 1968 le 17 novomašnikov. Število domačih duhovnikov se trdovratno drži pod 600.

Kinšasa se razvija v velemesto. Tudi škofija ima velik obseg. Dokaz je imenovanje dveh pomožnih škofov. Vznemirljivo je pomanjkanje duhovnikov. Na robu mesta, ki je zelo razsežno, nastajajo ali bi morale nastajati nove škofije. Zaradi vedno novega dotoka ljudi iz bližnje okolice in notranjosti dežele se je prebivalstvo v dveh desetletjih desetkrat pomnožilo in zdaj presega 1 milijon ljudi. V mestu je 258 duhovnikov in 100 redovnih bratov, ki so člani 13 različnih kongregacij. Mnogi duhovniki se le delno udeležujejo dušnopastirskega dela, ker jih služba veže na urade raznih ustanov ali na šole. Redovnic je 352 iz 17 različnih družb. Skupaj je misijskih moči 710 iz 23 različnih narodnosti. Največ je Belgijcev (442) in domačinov (98).

Novi predsednik škofovske konference je msgr. Leon Lesambo, ki je diplomiral na domači univerzi Lovanium in je njegov doktorat enakovreden doktoratu univerze v Louvainu v Belgiji. Msgr. Lesambo vodi škofijo Inongo in je torej eden „podeželskih“ škofov. Da je kljub temu bil izvoljen za predsednika konference, je znamenje zrelosti in zdravega gledanja škofovskega zbora.

Kardinalu in nadškofu Malula dodeljena pomožna škofa sta msgr. Evgen Moke, ki je od leta 1964 generalni vikar in je študiral pri benediktincih v Belgiji, nato pa v Parizu; in drugi msgr. Tarcizij Tšibangu iz Katange, ki je rektor univerze Lovanium v Kinšasa. Doktoriral je iz teologije na univerzi v Louvainu. Prvi ima 54, drugi pa komaj 37 let. Najmlajši škof pa je v Indiofa msgr. Biletsi, ki ima le 36 let.

Težka leta nemira, v katerih je izgubilo življenje toliko misijonarjev, niso preprečila lepega razvoja kongoške Cerkve. Eden najbolj perečih problemov je pomanjkanje domače duhovščine. Zato pa je tako nujno potrebna pomoč iz krščanskih dežel.

Osamljen... Slika, ki dá misliti...

BARAGA NA OLTAR!

POSTULATORJI IN POSPEŠEVATELJI BARAGOVE ZADEVE

Škof Karel A. Salatka,
osmi Baragov namestnik
v Marquettu

Priprava postopka za razglasitev blaženih ali svetnikov danes terja veliko dela. Raziskati je treba življenje, delo in pisanje pokojnega. Pri Baragu je težava zlasti glede tiskanih stvari in pa glede pisem, ki so raztresena po vsem svetu. Pri tem delu je bila dolga leta cela vrsta ljudi, med njimi pokojni o. Hugo Bren OFM, pa o. Bernard Ambrožič OFM, zadnje čase pa zlasti inž. Jože Gregorič.

Najvažnejšo vlogo pa ima sedaj glavni postulator kapucin o. James Wolf. Njegova naloga je, da se pospeši delo in dokonča proces. Da more to delo uspešno opravljati, ima mnogo sodelavcev v Severni Ameriki, pa tudi v domovini. Poleg teh sodelavcev pa so imenovani posebni vice-postulatorji v tistih krajih, kjer je Baraga živel.

V domovini je vicepostulator dr. Vilko Fajdiga. Rojen v Radovljici 1903., je študiral v Ljubljani in v Parizu; zdaj je kanonik in profesor v ljubljanskem bogoslovju, prelat in konzultor pri Tajništvu za neverne.

V Kanadi so imenovali Toneta Zrneca CM, ki je župnik slovenske župnije Marije Pomagaj. Sam je ponovno prepotoval vse kraje, kjer je deloval Baraga, in izdal poseben vodič v lični knjigi „Po Baragovi deželi“. Tudi v Torontu samem budno vzdržuje tradicijo Baragovih proslav.

Levo: postulator Baragove zadeve, kapucin o. James Wolf. — Desno: vicepostulator Viktor Tomc, slovenski župnik v Clevelandu

V Združenih državah sta dva postulatorja: Viktor Tomc, iz Clevelanda, zdaj župnik slovenske župnije Marije Vnebozete, je vse svoje duhovniško življenje, ki ga je zvečine preživel med Slovenci, pospeševal Baragovo zadevo.

V Lemontu pa je vicepostulator sedanji predstojnik o. Blaž Čemažar. Kot frančiškan še posebej, ker v Lemontu nadaljuje tradicijo slovenskih frančiškanov, ki so ogromno storili in še store za Baragovo beatifikacijo. List Ave Maria, ki v Lemontu izhaja, je bil dolga leta obenem tudi glasnik Baragove zadeve.

K tem je treba dodati še vedno neumornega o. Bernarda Ambrožiča, frančiškana, ki misijonari v Avstraliji; v Rimu pa o. Bruna Koroščaka, tudi frančiškana, profesorja na frančiškanski univerzi Antonianum in konzultorja pri kongregaciji za svetniške postopke. Prav tako mu moramo pridružiti tudi dr. Maksimilijana Jezernika, rektorja Propagande in Slovenika, ki je raziskal arhive kongregacije za širjenje vere, kar Barago zadene, in je v angleščini napisal o vseh svojih dognanjih znanstveno razpravo.

Vicepostulatorja Baragove zadeve o. Blaž Čemažar, frančiškan, in
Tone Zrnc, lazarist, župnik pri Mariji Pomagaj v Torontu

V Južni Ameriki dela propagandno za Baragovo zadevo Južnoameriška Baragova zveza že skoraj 20 let. Prvi njen predsednik je bil pokojni prelat dr. Alojzij Odar; sedanji pa je dr. Filip Žakelj, glavni delavec pri izdajanju Baragove knjižnice in Baragovega vestnika.

To so sicer človeški pripomočki. A so potrebni. Čim več je resnih sodelavcev, tem prej bo dokončano tisto, kar zmoremo ljudje. Poleg tega dela pa je potrebna seveda molitev. Te pa ne opravljajo samo vicepostulatorji in pospeševalci, ampak vsi verni Slovenci in tudi Američani, posebno v tistih škofijah, kjer je Baraga delal. Razveseljivo, da so za to delo vneti vsi sedanji škofje, nasledniki Baragovi po nekdanjih njegovih misijskih področjih.

Po izjavi glavnega postulatorja v Baraga Bulletinu stvar zelo uspešno in hitro napreduje. Vsekakor jo more še pospešiti zanimanje nas vseh.

Bog daj, da bi kmalu doživeli to srečo, ki so jo lani doživeli Hrvatje, ko je bil za svetnika razglašen blaž. Nikolaj Tavelić. To je prvi hrvaški svetnik. Bog daj, da bi po 1200 letih svojega krščanstva skoraj dobili svetnika tudi Slovenci.

naši misijonarji pišejo

HONG KONG

Misijonar STANKO PAVLIN SDB je zdaj tako zelo zaposlen, da skoraj ne more pisati. Največja njegova služba je ravnatelj velike kitajske ljudske in srednje šole. Poslal nam je posebno knjigo: letno poročilo te ustanove, in vse številne slike zgovorno pričajo o njegovem delovanju. Še posebej nam je po slal več zelo lepih fotografij iz življenja v tej šoli, od katerih jih nekaj objavljamo. Poleg šolskega dela ima tudi veliko truda s katehumeni, to je tistimi študenti, ki želijo prejeti sve-

ti krst in jih je treba posebej uvažati v krščansko duhovno življenje. Pravi, da so zelo navdušeni.

Kanosijanka, sestra ERNESTA KOSOVEL nam je pisala iz Hong Konga dne 29. septembra:

„Občudujem Vaše lepo in nesebično delo v pomoč vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam! Vese-la sem lepih napredkov Vaših so-sester in sobratov na Madagaskarju. Jaz živim v vedno enakih okoliščinah: bolniki se menjavajo, a opravi-la pri njih so vedno enaka. V to-lažbo nam je, ko vidimo, da se never-

Množica kitajske mladine v šoli našega rojaka Stanka Pavlina SDB

niki in pogani vedno bolj zanimajo za vero in naše življenje v pomoč bližnjemu in kako se bolj ali manj bližajo Bogu. Ob nedeljah imamo eno sveto mašo v naši kapeli za bolnike. Prav blizu imamo tudi župnijo in celo stolnico, kamor na vsako željo bolnikov telefoniramo po duhovnika, domačina ali misijonarja, ki govore različne jezike. Naj bo vse v večjo čast božjo!“

VIETNAM

Iz Vietnama pa imamo to pot lepa poročila od misijonarja **ANDREJA MAJCENA**, tudi salezijanca.

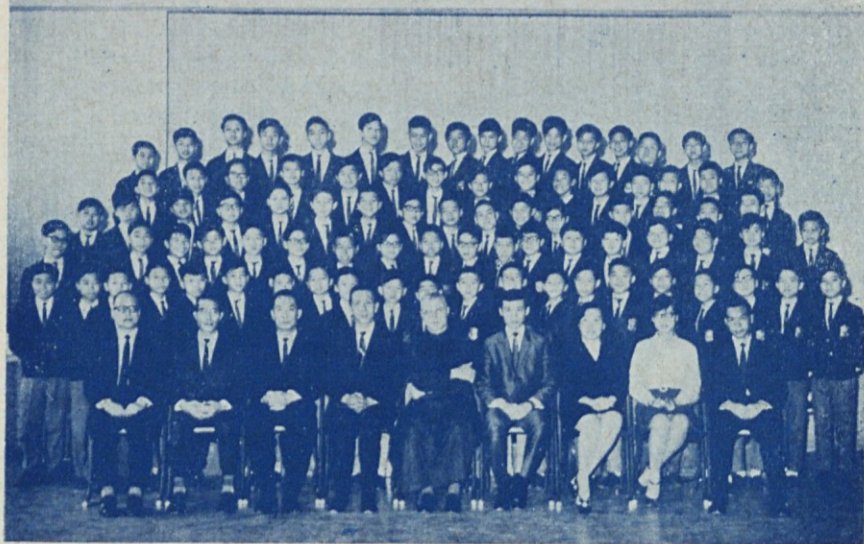
Prvo pismo je z dne 4. VI. 1970: „Pravkar sem se vrnil iz Saigona, pa najdem Vaše pismo ter krasno vsoto 336.60 američanskih dolarjev. Za oboje se Vam in vsem Vašim

sodelavcem ter vsem plemenitim dobrotnikom iz srca zahvaljujem! Obljubljam vam molitve mojih novincev in celotne moje družinice, ki je številno precej narasla. Poleg njihove oskrbe je nad menoj še nujna pomoč žrtvam te naše nesrečne vojne.

23. maja sem šel z avionom v Saigon, da prisostvujem našemu provincialnemu posvetu, katerega član sem tudi jaz. 25. maja smo koncelebrirali in med sveto mašo je bilo prebrano moje imenovanje za novega ravnatelja velike tehnične srednje šole v Govapu v Saigону. Po maši sem prisegel po kanonu in sem tako postal z mojimi 66 leti zopet ravnatelj te velike šole s skoraj 30 sobrati in več sto dijaki. Obenem me je naš inšpektor prosil, da dva meseca še nadaljujem že začeto vzgo-

Misijonar Stanko Pavlin SDB z učitelji in učenci zadnjih letnikov nižje šole

聖安多尼學校上午午全體畢業生師生合照一九七〇年

Naš misijonar z učiteljicami in učenkami zadnjih dekljskih letnikov nižje šole

jo naših 30 novincev, toliko da jih pripeljem do obljub.

Takoj sem se vrgel na delo v Gopapu. Imamo trirazredno nižjo tehnično šolo in trirazredno višjo tehnično šolo z raznimi odseki, potem pa še trirazredno obrtno mizarско šolo. Poleg 120 aspirantov imamo tudi zunanje dijake, katoličane in nekatoličane. Vpisanih pa kakih 500, koliko jih bo točno, bomo videli šele ob začetku leta. Včeraj smo imeli izpite za nove priglāsence. Bilo jih je okrog 400, a sprejeti jih bomo mogli samo kakih 100. Celo ravnatelj vseh državnih tehničnih šol je poslal svojega nečaka k nam študirat, češ da je naša šola veliko boljša od njegovih. Večina mojih sodelavcev so soročje in to večji del bratje laiki, po večini moji bivši novinci, ki so že precej tehnično izobraženi, nekateri

pa se še izpopolnjujejo, nekateri celo v tujini.

(Po nekaj dnevih končujem začetno pismo.)

V soboto sem zaman čakal na avion v Saigonu, da me popelje v Dalat, kjer pa so tisto jutro napadli vietkonci. En oddelek je napadel vojaško visoko šolo, drugi pa zasedel Marijin okraj, kjer delujejo usmiljenke, do smrti je bila zadeta ena postulantinja in ena hiša je zgorela. Zasedli so tudi jezuitski zavod. Napadalcev je bilo kakih 25, ki so zahtevali, da gojenci ter bogoslovci, kar jih je bilo doma, vstopijo v njihove vrste. Kajpada so prišli Amerikanci in njihov helikopter je razbil vse sipe na naši hiši. Tam blizu so pokopani 4 vietkonci, ki so bili pri umiku ubiti. Prvi dan je bilo o napadu nekaj govorjenja, potem je pa kmalu vse

utihnilo, kajti Vietnamci so takih stvari že vajeni. Celo starši naših gojencev, ki so šli na počitnice v Saigon, so pustili, da se le-ti vrnejo v Dalat, kljub temu, da je treba napraviti 300 km dolgo pot. Zdaj je spet vse mirno.“

Dne 10. VIII. misijonar kratko poroča:

„Pišem Vam iz Hong Konga, kjer sem na našem provincialnem zborovanju, na katerem bomo določili, kaj posebnega bo odslej veljalo po novih pravilih za nas tu. Potujem kar precej zadnje čase, ker imam delokrog na dveh straneh, po 300 km oddaljenih, potem pa za ocvirek še to zborovanje v Hong Kongu.

Pravkar sem se sestal z g. Jožefom Gederjem, ki je res že star in zdelan, pa s Stankom Pavlinom, ki

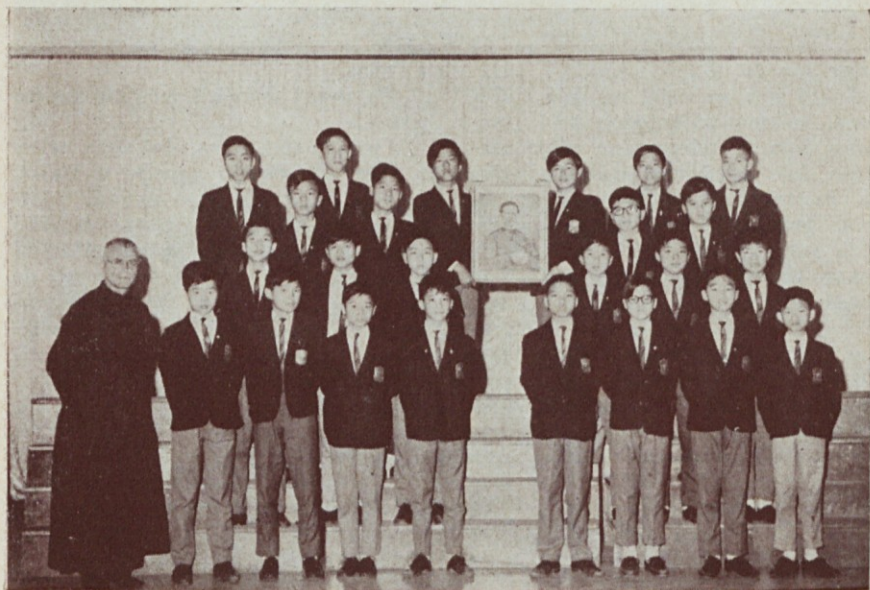
je zdaj na višku svojega delovanja kot ravnatelj ljudske in srednje ki-tajske šole, poleg tega pa še ekonom provincialne hiše.“

20. novembra pa nam misijonar piše tole:

„Z Vami tam v daljni Argentini začenjam to moje božično pisanje. V tem letu, ki kar prehitro zahaja k zatonu, nam je naša krščanska slovenska skupnost v Argentini pošiljala revije in knjige, pa tudi lep dar za moje misijonske potrebe. Za vse se vsem najlepše zahvaljujem!

Res so potrebe zelo velike, saj veste, da smo v vojni, in čeprav nekateri znajo izrabiti tudi to nesrečo, drugi zato toliko bolj stradajo in trpe. Koliko družin naših gojencev žive v kolibah, zbitih iz ameriških zabojev ali iz kake zarjavele ploče-

„Don Bosco Club“ v gimnaziji Stanka Pavlina SDB, ki stoji na levi. Vsi fantje so pogani, a junija lani je misijonar krstil štiri od njih.

Učenke Pavlinove kitajske šole v Hongkongu pri kirajskem plesu „Lotosov cvet“

vine, da se zaščitijo pred največjim dežjem in tatovi. Pohišтва prav za prav v teh kolibah ni, niti kuhinje ni, kar kak kamen, na katerega položijo posodo, da si skuhamo svoje borilno kosilo. Jedo enkrat ali kvečjemu dvakrat na dan, kar razodevajo tudi njih blede lica in suhe postave. Oče je pri vojaki in zasluži mesečno od deset do trideset ameriških dolarjev. Kaj je to za družino sedmih, desetih otrok, ki jim mora preskrbeti še vse potrebno za šolo.

Dan za dnem me hodijo prosit za pomoč. Res so usmiljenja vredni, ker žive v stalnem pomanjkanju in negotovosti. Tudi morala pada, pada. Nekdo mi je razlagal: Najprej tisočletna kitajska nadvlada, nato stoletna francoska, nista mogli zadušiti vietnamske kulturnosti in moralne moči, sedaj se pa z ameriški vo-

jaki in politiko vse majo. Vietnamci potrebujejo pomoč Amerikancev, a ne marajo čutiti nad seboj ne ameriškega kapitalizma, ne komunističnega paradiža. Obe velesili si tu merita svoje moči, ubogo ljudstvo pa trpi. In mi, kaj naj storimo drugega, kot da jim skušamo pomagati. Hranimo in štedimo pomoč, ki nam tu in tam kaplja, da pomagamo tem revnim fantom. A, kakor pravijo Kitajci: Če daš komu ribo, bo živel kak dan, a če ga naučiš ribariti, bo živel celo življenje. Mi smo pred vsem tu, da mladino pripravljamo na življenje in po mladini dvignemo življenjski nivo naroda kar najvišje. Vietnam potrebuje tehnikov in kvalificiranih delavcev, da industrializira svojo deželo. Francozi so v tem pogledu malo storili, da so mogli čim več uvažati ter izvažati devize in se

bogatiti na račun naroda. Prav v tem je moje delo: Vzgojiti tehnične moči narodu. Naša tehnična šola je dobila to leto prvo mesto med vsemi drugimi radi krasnih uspehov v višji tehnični izobrazbi. Našim fantom odpiramo na stečaj vrata univerze, ali jih pa usposabljammo za takojšnje izvajanje svojega tehničnega poklica. Moje dolgoletno stremljenje je, da pripravim naše redovne sobrate laike do čim višje tehnične izobrazbe in da bodo sposobni za nam prevzeti vodilna mesta v naših tehničnih in obrtnih šolah.

Pa boste rekli, ta naš misijonar vzgaja tehnike, mi ga imamo pa za misijonarja. A odločno Vam zagotovem, da ob vsem tem tehničnem izobraževanju ne pozabimo na duhovno formacijo, hoteč dati Vietnamu ne le dobre tehnike, ampak tudi in pred vsem krščansko delavsko elito, ki naj bi bila prežeta s Kristusovim evangelijem in krščanskim socialnim naukom. Živeti Kristusa — delavca! Tu nam naši sobratje laiki krasno pomagajo.

Kajpada tudi tukajšnja mladina čuti valove novih idej in miselnosti, ki niso vedno krščanske. Naš stalni problem je, kako se prilagojevati. Prav ta teden bomo imeli spet velik dialog z našimi sobraty, pa tudi gojenci, kako zagrabití vedno nove vzgojne probleme in potrebe. Vesel sem, ko vidim, kako se med tolikimi indiferentnimi in pasivnimi le najdejo duše, ki se hočejo dajati in služiti dobrobitu drugih. Francoski paternalizem in ameriški kapitalizem, ki vedno daje in daje, da jih drži na vajetih, je naredil prebivalce po večini pasivne. Ni jim dal možnosti in prilike, da bi se postavili na lastne noge s svojimi nemajhnimi talenti, Vietnamci so namreč zelo inteligentni, pa tudi verni in dovezetni za višje verske ideale.

Moje zdravje ni preveč bleščéče, saj imam že 66 let življenja, 35 misijonarjenja, 18 let v tem Vietnamu... Ljubi Bog me je vedno varoval in ohranjeval pri življenju in mi še vedno daje moči, da delam, kolikor morem. Zahvaljujem se vam za Vaše molitve, ker nam posredujejo od Boga duhovnih moči. Prosim Vas, da mi posebno zdaj pomagate s to duhovno pomočjo!"

Sestra IVANA POKOVEC FMM
poroča iz Malajske:

„Javljam vam, da sem bila premeščena v glavno mesto države Selangor, kjer imamo samostansko skupnost s tremi sestrami. Smo v precej veliki stavbi, ki je prej služila kot malo semenišče. Malo semenišče je bilo ukinjeno, ker ni rodilo nobenih sadov, pa so stavbo namenili za škofijski katehistični center, katerega vodi ena naših sester. Druga vodi otroški vrtec. Poleg tega je v domu pisarna za razne organizacije, delavske, družinske in dijaške. V dom prihajajo skupine na sestanke, duhovne vaje, tečaje in verski študij.

Tu imamo sedaj osmino za zedinjenje vseh kristjanov. Prvi večer je bila pobožnost v katoliški cerkvi, drugi dan v metodistovski. Udeležba je bila precejšnja, a jaz sem zaman iskala med udeleženci tiste protestante, ki so bili pri nas o veliki noči. Morda so imeli tedaj lastne obrede, a po nekaterih odmevih se zdi, da je prišlo do nesporazuma in da zaenkrat ne hodijo več na skupne prireditve. Mladina si želi zedinjenja in zlasti na socialnem polju delujejo skupno protestanti in katoličani.“

SIAM

Uršulinka sestra FRANČIŠKA
NOVAK nam piše 10. aprila 1970:

„Hudo in nerodno mi je, da se to-

Skupina malajskih katoličanov s sestrami; druga od leve v prvi vrsti je naša rojakinja s. Ivanka Pokovec FMM.

bolj ubogim. Tem manjka pred vsem vzgoje, ki jim jo hočemo posredovati s pomočjo naših starejših gojenk, ki pridejo tudi o počitnicah pomagat. Učiti in vzgajati te zenamarjene in pogosto poredne otroke, ni šala. Mnogo je bilo napredka v tem zadnjem letu. Prej je bilo okrog nas vse polno sovražnih nam pobalinov, ki so pobijali šipe in se izogibali osebnega stika z nami, pa tudi naše učenske so se jih bale. Zdaj uvidevajo, da jim hočemo dobro, dasi jim o Bogu naravnost še ne moremo govoriti. Pač pa je Kristusova ljubezen in krščanska potrpežljivost zmagala. In naše učenske vseh slojev se seznanjajo s socialnimi problemi okolja in se začinjajo zanimati za druge.“

Dne 15. junija pa ista misijonarka poroča:

„Tudi vašo zadnjo pošiljko 200 dolarjev sem dala za izboljšanje naše

šole za reveže. Začele smo tudi s poučevanjem deklet iz ‚slums‘ v šivanju in podobnem. Kar mala obrtna šola! Tudi tu so večinoma učiteljice naše starejše učenke. Lani sem pomagala pri tem, zdaj so me pa vpregli kot nekako prefekto za 88 notranjih naših gojenk, kajti sosestra, ki je imela nje že leta in leta na skrbi, je v zadnjem času zbolela in sem morala, poleg vsega drugega običajnega šolskega dela, prevzeti skrb zanj jaz, ki nimam toliko izkušnje z gojenkami. Na koncu avgusta mi pride na pomoč sestra domačinka, ko konča svoje izpite. Tako sem bila te zadnje čase zelo zaposlena pozno v noč in nisem mogla korespondirati.

Tu pri nas se seveda mnogo čita in govori o grozotah v sosednih deželah in in marsikateri se sprašujejo, kaj bo v bodoče z našo lepo in miroljubno deželco.“

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

MISIJSKI DAROVI KOROŠKIH SLOVENCEV

od 1. VIII. 1970 do 31. I. 1971

ZA SLOVENSKE MISJONARJE

Neimenovani, 100 šilingov; neimenovana iz Podgorij, 50; neimenovana iz Šmarjete v Rožu, 200; družina Ornik iz Amlacha, 30; Matilda Milk, 50; 2. razred ljudske šole v Kazazah, 21; 3. razred ljudske šole v Kazazah, 43; N. N. iz Kazaz, 20; N. N. iz Kazaz, 21; Olip Jožef, 100; N. N. iz Sel, 50; N. N. iz Loč, 100; R. H. iz Dobrle vasi, 500; N. N. iz Pliberka 100; N. N. iz Pliberka, 200; N. N. iz Sel, 100; N. K. iz Kaple ob Dravi, 100; E. K. iz Zahomca, 500; N. N. iz Slovenjega Plajberka, 300; pogrebci iz Slov. Plajberka, 250; Roza Štefan, 100; J. R., Sele, 100; N. N. iz Globasnice, 100; M. Š. župnija Slovenjega Plajberka, 261; N. N. iz Slovenjega Plajberka, 40; iz Kaple, 100; N. N. iz melviške fare, 200; N. N., iz Bilčavska 100; Oremus iz Št. Jakoba, 100; N. N. iz Radiš, 20; N. N. iz Radiš, 100; N. N. iz Šmarjete v Rožu, 200; N. N. iz Šmarjete, 30; N. N. iz Globasnice, 60; N. N. iz Globasnice, 300; A. J. iz Št. Vida, 1000; N. N. iz župn. Kazaze, 40; N. N. iz Loč, 100; mlajši dekljčki in fantovski oddelek v Mohorjevem domu za zambijski misijon, 1108,55; N. N. iz Mohlič, 500; otroci iz župn. Šmiklauž ob Dravi, 154, 10; N. N. iz župn. Gorenče, 50; J. R., Sele, 250; župn. Bistrica ob Zilji, 200; N. N. 27 dolarjev; iz župn. Št. Lenart, 200 šilingov; N. N. iz Šinče vasi, 100; iz župn. Krčanje, 50; Ivana Jagodic, 1000; mons. dr. Jagodic, 500; otroci iz Prible vasi, 115; Simon Podlipnik, 200; N. N. iz Kazaz, 60; V. J. iz Št. Vida, 50; V. J. iz Hodiš, 400; iz župn. Šteben, 100; iz župn. Hodiše, 62; Ciril Turk, Esslingen, 814,20; Spittal ob Dravi zbirka 6.500; N. N. iz Galicije, 50; N. N., 150; M. Š. iz Kaple, 100; J. L. iz Šmihela, 600; otroški vrtec iz Št. Petra pri Št. Jakobu, 200; Katarina Mohar, 100; ena iz župn. Ogrče, 200; N. N. iz Sel, 15; N. N. iz Sel, 20; N. N. iz Sel, 130; N. N. iz Kamna, 100; N. N. iz Dobrle vasi, 5.600; N. N., 200; živi rožni venec iz Št. Ruperta, 530; Ludvik Perč, 100; N. N. iz Rinkol, 100; N. N. iz Vogrč, 100; R. H. iz Dobrle vasi, 500; S. Š. iz Apač, 100; N. N. iz Kokij, 50; Janko Oitzl, 200; N. N. iz Dobrle vasi, 300; Schellander Ana, 200; iz župn. Kazaze, 50; Mikl Tomaž, 100; N. N. iz Sveč, 27; N. N. iz Sel, 400; N. N. iz Vovbr, 200; N. N. iz Soč, 100; N. N. iz Kotmare vasi, 100; slovenska skupina iz Spittala ob Dravi, 5.000; M. K. iz Št. Jakoba, 100; fara Št. Jakob v Rožu, 580; Kulterer Franciška, 100; N. N. iz Sel, 28; N. N. iz Sel, 100; N. N. iz Velikovca, 100; N. N. iz Suhe, 1.000; Hanzej Gabriel, 200 šilingov

ZA KRST POGANSKIH OTROK

N. N. iz Škocjana na imeni Ljudmila in Eva, 200 šilingov; N. N. iz Žitare vasi na imena Andrej, Neža, Mohor, 300; N. N. iz Žitare vasi, 100; N. N. iz Brda na imena Alojz in Werner, 200; ljudska šola iz Brda na

ime Jakob, 100; glavna šola Šmohor na ime Marija, 100; N. N. iz Škocjana na imeni: 2 krat Pij, 2 krat Jožef, Mala Terezika in Lucija, 600; 4. razred ljudske šole v Kazazah na ime Monika in Jožef, 200; 3. razred ljudske šole v Kazazah na imeni Marija Goretti in Pavel, 200; Kuhler Ana, 100; N. N. iz Vogrč na imena Angela in Antonija, 200; M. Š. na ime Barbara, 100; otroška skupina iz Dobrle vasi na ime Leopold, 100; Marija Pacher, 100; N. N. iz Šmarjete na ime Mihael, 100; Ivana Jagodic na ime Anton, 100; N. N. iz Škofič na imena Frančiške in Janez, 100; N. N. iz Kazaz na ime Luka, 100; N. N. iz Kazaz na imena Marija in Peter, 200; N. N. na ime Barbara, 100; N. N. iz Brnce na ime Mihael in Rozika, 200; N. N. iz Libuč na ime Dagmar in Mirko, 200; N. N., iz Železne Kaple na ime Pavlina. Marija, Katarina, Jožef in Matevž, 500; Radiški otroci ob misijonski nedelji na ime Lambert, 100; žrelski otroci na ime Jožef, 100; N. N. iz župnije Kazaze na ime Jožef, 100; N. N. iz Kazaz na ime Marija Pomočnica kristjanov, 100; Frančiška Usar na ime Frančiška, 100; N. N. iz Šmarjete na ime Janez Evangelist, 100; N. N. na ime Klemen, 100; N. N. iz Bilčovsa na ime Janez-Pavel, 100; N. N. iz Kokij na ime Janez, 100; M. M. iz št. Jakoba na ime Martina, 100; L. M. iz št. Jakoba na ime Marko, 100; N. N. iz Suhe na ime Štefan, 100; N. N. iz Pliberka na ime Jožef in Ana, 200; 4. razred ljudske šole v Borovljah na ime Lucija, 100; 1. razred ljudske šole Ljubelj na ime Petra, 100; N. N. iz Apač na ime Jožef, 150; ljudska šola Žvabek na ime Štefan, 100; Ana Perhinig na ime Anton, 100; N. N. iz Kokij, 200; N. N. iz Melvič, 50; N. N. iz rebrške fare, 200; N. N. iz Kazaz, 350; A. O., 100; A. O., 200; družina Erlach iz Brnce, 200; N. N. iz Brnce, 100; N. N. iz Bilčovsa, 100; N. N. iz župnije Suha, 500; N. N. iz Vovbr, 100; N. N. iz Brnce, 200; S. Š. iz Apač, 100; L. M. iz št. Jakoba, 100; N. N. iz Bilčovsa, 200; N. N. iz Suhe, 50; N. N. iz Vovbr, 400; N. N. iz Velikovca, 100 šilingov.

ZA LAČNE V MISIJONSKIH DEŽELAH

N. N. iz Sinče vasi, 100 šilingov; N. N. iz Kazaz, 350; A. O., 100; N. N. iz št. Jakoba, 100; N. N. iz Goselne vasi, 200; N. N. iz Rožeka, 100; N. N. iz Šmarjete v Rožu, 200; A. O., 200; Razpotnik Barbara, 100; N. N., 100; N. N. iz Slovenjega Plajberka, 500; N. N. iz Vovbr, 100; N. N. iz št. Jakoba v Rožu, 150; N. N. iz Šmarjete v Rožu, 1000; S. Š. iz Apač, 100; N. N. iz Sinške vasi, 200; L. M. iz št. Jakoba, 100; N. N. iz št. Janža, 100; 1. razred ljudske šole v Kazazah za lačne otroke v Afriki, 145; N. N. iz Štebna, 200; N. N. iz Slovenjega Plajberka, 100; N. N. iz Pliberka, 100; N. N. iz Vovbr, 400; zbirka iz Globasnice, 300; L. B. iz Kaple ob Dravi, 20; N. N. iz Slovenjega Plajberka, 50; N. N. iz Sel, 118 šilingov.

Vsem koroškim rojakom za tako lepo pomoč iskreni Bog plačaj!

RODOVITNA MISIJONSKA TOMBOLA V TORONTU, KANADA

Odbornik misijonskega krožka v župniji pri Mariji Pomagaj, Jakob Kvas, sporoča:

„Zadnje nedeljo v oktobru smo imeli misijonsko molitveno uro in zdaj že običajno misijonsko tombolo. Zdaj smo že razdelili izkupiček: Sedemnajstim misijonarjem smo določili, vsakemu po 50 dolarjev, na Madagaskar pa bomo poslali 1.000 dolarjev z naročilom, naj sorazmerno razdeli vsem slovenskim misijonarjem in misijonarkam, ki tam delujejo.“

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1971: V Argentini in sosednih deželah: navadna 1.200 pesov, podporna 3.000, dosmrtna 12.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolice: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101.

Vrabcac Franc, Baraga House, 19 A'Beckett St., KEW, Vic.

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI ZAVOD BARAGOVEGA MISIJONIŠČA

Margarita Fortich Ribero, Buenos Aires, 10 dolarjev; Zveza katoliških mož župnije Brezmadežne v Torontu, 50 kan. dolarjev; Peter Rot, Lanus, Arg., 5.000 pesov; N. N., iz Spittal/Drau, Koroška, 100 šilingov, istotam N. N., 1.000 šil.; N. N., iz Velikoveca, Koroška, 100 šilingov.

ZA VSE SLOVENSKE MISIJONARJE

Kramar Marko, San Nicolás. Argentina, 3.500 pesov; tombola v Bedfordu in v Londonu, Anglija, 13.7.6 Liber; Stane Žbogar, 5 Liber, Jože Grčar, 5 Liber, Izidor Škaper, 1.5, vsi Anglija. Iz Francije v franc. frankih: Rotar Josephina 30; Marija Beč

iz Tucquegnieuxa, 40; istotam N. N., 100; Vončina Jožefa, 25; Hren Nežka, 15; Požlep Jožefa, 20 frankov; prof. Slavko Geržinič, Argentina. 1.000 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za Zambijski misijon: Mlajši dekleški in fantovski oddelek v Mohorjevem domu v Celovcu, 1.108.55 šilingov; za o. Jožeta Kokalj, Zambija, prof. Slavko Geržinič, Argentina, 4.000 pesov; za misijon na Madagaskarju, Pregljevi otroci iz Tablade, 1.000 pesov; Ljudmila Gomišček iz Villa Madero, za isto, 2.000 pesov; za misijonarja Cikaneka, Katarina Cukjati, Tablada, 1.000 pesov.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

Vsa Cerkev je misijonska.
Vsakdo iz družine božjega ljudstva
mora sodelovati. A premnogi se vprašajo: kako?
Ne more vsak v misijone,
ne more vsak krepko materialno podpreti misijonarjev,
morda niti ni vsak obdan s trpljenjem,
da bi ga daroval za misijone.
Prav vsak pa more moliti.
In tudi v dvajsetem stoletju
in še posebno v dvajsetem stoletju
je potrebna molitev prerokov.
Misijonskega dela brez nje ni,
ker smo pred skrivnostjo milosti.
Tja pa more prodreti le molitev.

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires